

Arrest

nr. 249 505 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. LEBEER
Potvlietlaan 4
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. LEBEER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 11 februari 2020.

1.2. Op 12 oktober wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') in het Nederlands en bijgestaan door haar advocaat.

1.3. Op 3 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo (Suriname) en bezit u de Surinaamse nationaliteit. In 1992 begon u een relatie met B. T.. U had met hem twee dochters en een zoon. In 2008 of 2009 gingen jullie uit elkaar. U werkte sinds 2006 in een kinderopvang in Paramaribo en werd in 2015 als peuterleidster overgeplaatst naar peuterschool het Lammetje. U had er een vast contract. In februari 2016 leerde u J. B. kennen. Datzelfde jaar begon u een relatie met hem. Hij had een goudconcessie in Brokopondo maar had ook een woning in Paramaribo en was vaak in de stad. U leerde hem kennen op een feestje bij uw vriendin D. F.. Het was een goede relatie in het begin. Hij was een lieve man. Jullie woonden elk in jullie eigen huis in Paramaribo. Toen u ongeveer twee jaar met hem samen was, rond mei 2018, vertelde J. u dat hij een andere vrouw erbij wilde. U kon dat niet accepteren en wilde uit de relatie. Toen begonnen de problemen. J. begon u te bedreigen en te stalken. Een of twee keer per week kwam hij naar uw huis. Als u niet thuis was, belde hij en dan kwam hij naar uw werk. Hij zei dat hij u zou vermoorden als u hem zou verlaten. Er waren nooit getuigen bij. Hij zei dit enkel wanneer u hem onder vier ogen sprak. Hij stuurde u ook berichten waarin hij stelde dat u wist wat hij had gezegd. Hij schreef in zijn berichten nooit concreet wat hij bedoelde. Iedere keer als u gestresseerd was, herhaalde hij dat hij u zou vermoorden. Fysiek heeft hij u niets gedaan, maar u leed onder de bedreigingen. Zowel in mei als in juni 2018 ging u hiervoor naar de politie. U zei dat J. B. u wou vermoorden, dat hij bij u thuis kwam, dat hij u bedreigde en dat hij had gezegd dat als hij u niet kon hebben, niemand u kon hebben. U toonde hen ook de berichten die J. u had gestuurd. De politie zei dat ze niets konden doen omdat de berichten niets bewezen en u geen hard bewijs had. U vroeg hen of u eerst moest doodgaan voor ze u zouden helpen. U probeerde niet op een andere manier om hulp te zoeken. U bleef in de relatie, niet omdat u gelukkig was maar uit angst. Begin oktober 2018 begon u erover na te denken om Suriname te verlaten. U wilde ver weg gaan zodat J. B. u niet zou kunnen vinden. In het midden van oktober 2018 werd de ruzie echt heftig. Hij bedreigde u steeds meer en u werd echt bang. U praatte hierover in diezelfde periode met uw vriendin D. Hof. Zij had hetzelfde probleem: haar vriend bedreigde haar ook. Ze vertelde u dat ze de bedreigingen niet ernstig nam en dat ze niet geloofde dat J. u iets zou aandoen. U geloofde haar niet. U nam verlof buiten bezwaar op uw werk en vertrok op 9 november 2018 uit Suriname. Op 10 november 2018 kwam u aan in Nederland. Na uw aankomst in Nederland kocht u een andere simkaart en blokkeerde u J. B.. U probeerde uw vriendin D. te overtuigen om net zoals u naar Nederland te vluchten. Ze weigerde en zei dat haar niets zou overkomen. U verbleef in Nederland gedurende vier maanden bij familieleden. Niets ging hoe u het had verwacht. Uw vriendin N. N. bood aan om bij haar in België te verblijven. Op 19 maart 2019 kwam u in België aan. Op 11 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juni 2020 werd uw vriendin D. H. vermoord door haar partner.

Bij terugkeer naar Suriname vreest u door uw voormalige partner J. B. vermoord te worden. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds op 10 november 2018

in Europa aankwam en dat u sinds 19 maart 2019 in België verblijft (Notities persoonlijk onderhoud, dd. 12 oktober 2020, p. 8 en 9). Desalniettemin verzocht u pas op 11 februari 2020 – i.e. vijftien maanden na uw aankomst in Europa – om internationale bescherming. Ofschoon u zich ervan bewust was dat u illegaal in Europa verbleef, had u voordien geen stappen ondernomen om uw verblijfssituatie in orde te brengen. Dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat u de wegen om dat te doen niet kende (NPO p. 10), kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging. Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling zet de ernst van uw vrees danig op de helling.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende verklaringen aflegde die de ernst van uw vrees verder ondergraven.

Zo legde u over uw vriendin D. H. verschillende verklaringen af die de wenkbrauwen ernstig doen fronsen. Vooreerst is het opmerkelijk dat u naar haar verwees als D.H.(NPO p. 16), terwijl zij volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, D. H. heet. Het is ook op zijn minst merkwaardig dat u de alias S. J. die D. op Facebook gebruikte niet herkende, terwijl u verklaarde op uw vorige Facebookaccount met haar bevriend geweest te zijn (NPO p. 16). Gevraagd om wat meer over haar te vertellen, kwam u niet verder dan te stellen dat ze een luisterend oor had, een bezige bij was en een druk leven had (NPO p. 15). Gevraagd wat u nog meer over haar kon vertellen, geraakte u niet verder dan uzelf te herhalen (NPO p. 15 en 20). Het is verder ook bevreemdend dat u niet wist te vertellen waar D. werkte voor ze bij de douane aan de slag ging (NPO p. 16). Nochtans leerde u haar kennen in 2009 of 2010 (NPO p. 15) en werkt zij volgens haar eigen Facebookprofiel slechts sinds 1 februari 2011 bij de douane (zie administratief dossier). U kon ook niet zeggen hoe D.'s kinderen heetten (NPO p. 17), terwijl u even tevoren had verklaard dat zij als een zus voor u was (NPO p. 16). Deze verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde vriendschapsrelatie met haar ernstig op de helling en ondermijnen derhalve ook de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Aansluitend bij voorgaande dient tevens te worden vastgesteld dat u ook over de moord op D. weinige overtuigende verklaringen aflegde. Het stemt in dit verband vooreerst ernstig tot nadenken dat u niet kon vertellen wat de naam was van D.'s partner (NPO p. 16). Aangezien u aangaf dat jullie een sterke vriendschapsband hadden en u in het verleden meermaals met haar gepraat had over de problemen met haar partner, mag verwacht worden dat u op zijn minst zijn naam kent. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat er in de Surinaamse pers verschillende artikels verschenen over de moord op D. H., waarbij de naam van haar partner, A. P., expliciet vermeld wordt. Het feit dat u zijn naam niet kent en ook geen moeite hebt gedaan om deze naam te weten te komen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaring dat de moord op uw vriendin D. H. uw vrees versterkte om net als haar vermoord te worden door uw ex-partner.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw beweerde relatie met J.B.. U legde immers ook in dit verband weinig overtuigende en aannemelijke verklaringen af.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u slechts bij benadering wist te vertellen in welke periode van het jaar 2016 uw relatie met J.B. begon (NPO p. 6). Het stemt verder ook tot nadenken dat u niet langer over sms-berichten van J.B. beschikt (NPO p. 11). Uw verklaring hiervoor, dat uw telefoon in mei 2020 crashte, kan niet weerhouden worden (NPO p. 11 en 16). U diende immers reeds in februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in waarbij deze berichten een cruciale rol speelden. Er kon dan ook van u verwacht worden dat u deze berichten niet louter op uw telefoon zou bewaard hebben. Uw vage en weinig concrete verklaringen met betrekking tot uw relatie met de heer B. slagen er niet in om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien legde u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de identiteit van uw voormalige partner. Bij uw eerste gesprek op dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw vriend J.B. heette (DVZ, verklaring CGVS, dd. 25 juni 2020, p. 3). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u dat de achternaam van uw vriend niet B. was, zoals op Dienst Vreemdelingenzaken was neergeschreven,

maar B.. Gevraagd of zijn voornaam dezelfde was als wat u tijdens het vorige gesprek had aangegeven, antwoordde u bevestigend (NPO p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud verwees u echter niet naar hem als J. B., maar als J.B. (NPO p. 11). Gevraagd wat de naam van uw voormalige partner was, bevestigde u tot drie maal toe dat hij J.B. heette. U kende hem als J., wist niet of hij soms een andere naam gebruikte en had zelf nooit een andere naam voor hem gebruikt (NPO p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u bij het vorige gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat zijn voornaam J. was, veranderde u plots uw verklaringen. U stelde nu dat hij J. J.B. heette en verklaarde dat u dit ook voordien zo had gezegd. Erop gewezen dat u de naam J. tot dan nooit tijdens uw persoonlijk onderhoud had gebruikt, deed u er het zwijgen toe (NPO p. 19). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud kwam u hierop terug. U stelde nu dat u omwille van stress misschien vergeten was zijn naam te zeggen. U stelde dat uw voormalige partner twee namen had en dat de naam die je het meeste noemt meer in uw geheugen bleef. U voegde hieraan toe dat u het gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken niet had kunnen nalezen en dat u J. had gezegd, ook al werd er J. opgeschreven. U stelde dat u hem J. noemde, J. en J. (NPO p. 22). Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers aan u voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend (Vragenlijst CGVS p. 3). Bovendien had u deze wel degelijk nagelezen, aangezien u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uit eigen beweging een opmerking formuleerde over de achternaam van de heer B. zoals neergeschreven op de Dienst Vreemdelingenzaken (NPO p.3). Ook is uw uitspraak dat u uw partner zowel J. als J. noemde (NPO p. 22) in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat u hem enkel kende onder de naam J.B. (NPO p. 14). Uw onderling tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aangaande de identiteit van uw voormalige partner halen de ernst van uw vrees door hem vermoord te worden finaal onderuit.

Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijker wijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. U verklaarde weliswaar in mei en juni 2018 naar de politie gestapt te zijn (NPO p. 13). U vertelde hen dat J.B. u bedreigde en bij u thuis kwam. U legde uit dat hij u wilde vermoorden en u toonde hen de berichten die J. u had gestuurd. U verklaarde dat de politie geen actie ondernam omdat u geen harde bewijzen had (NPO p. 13). Aangezien u geen enkel concreet element kan voorleggen om het door u beweerde bezoek aan de politie te staven, gaat het hier om een blote bewering van uwentwege. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de politie geen stappen zou hebben ondernomen, gelet op de zwaarwichtige feiten waarvan u uw partner beschuldigde. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, neemt de politie in Suriname klachten van stalking wel degelijk ernstig. Dit gebeurt zelfs wanneer er geen formele klacht wordt neergelegd. De politie beschikt bovendien over de mogelijkheid om een order uit te vaardigen om het contact tussen dader en slachtoffer gedurende 30 dagen te beperken. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat de politie dit in de praktijk niet doet en uw aangifte zelfs niet in overweging nam. U herhaalde dat er eerst iets moet gebeuren voor de politie in actie komt (NPO p. 19). Opnieuw gaat het hier om een blote bewering van uwentwege. Indien u in Suriname geconfronteerd wordt met gebrekkig politieoptreden kan bovendien van u verwacht worden dat u zich wou geïnformeerd hebben over de wijze waarop u het tekortschieten van de politie kon aanklaarten. U ondernam echter geen stappen in die richting. Meer zelfs, u probeerde na uw bezoek aan de politie op geen enkele andere manier om hulp te zoeken voor uw probleem (NPO p. 13).

In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen

ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten, waarmee u persoonlijk nooit problemen heeft gekend (NPO p. 20), meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisiebeleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u anno 2020 de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart staven enkel uw identiteit, die hier op geen enkel ogenblik betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij aantoont dat zij het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen. Zij geeft daarmee aan dat zij niet kan instemmen met de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Zij betoogt in het verzoekschrift onder de hoofding "in rechte" als volgt.

"Verzoekende partij heeft de Surinaamse nationaliteit. (STUKKEN 3-5). In de periode 2016-2018 werd verzoekende partij gestalkt door haar voormalige partner. Verzoekende partij werd steeds door voormalige partner bedreigd en dat zij zou worden vermoord. Hiervoor heeft verzoekende partij aangifte gedaan bij de politie. Dit verzoek bleef echter zonder gevolg waardoor verzoekende partij gedurende lange tijd onderworpen is geweest aan dreigementen en stalking vanwege haar voormalige partner. Dit werd zo erg dat zij ermee bedreigd werd te worden vermoord. Verzoekende partij heeft alle redelijke van de haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput. Ten einde raad zag verzoekende partij er niets anders op dan haar thuisland te ontvluchten omdat haar leven op het spel stond.

In het 'Country Reports on Human Rights Practices for 2019 - Suriname 2019 Human Rights Report' van de United States Department of State (online raadpleegbaar) staat er over stalking het volgende (eigen nadruk en onderlijning): ' Stalking is a criminal offense, and police may investigate possible cases of stalking without the filing of a formal complaint. Pending investigation, police may issue temporary restraining orders limiting contact between victim and suspect for up to 30 days. If found guilty, offenders can receive prison sentences ranging from four to 12 years and fines from SRD 50,000 to SRD 150,000 (\$6,650 to \$19,950). 'Vrije vertaling: 'Stalking is een misdrijf en de politie kan mogelijke gevallen van stalking onderzoeken zonder een formele klacht in te dienen. In afwachting van het onderzoek kan de politie tijdelijke dwangbevelen uitvaardigen om het contact tussen het slachtoffer en de verdachte gedurende maximaal 30 dagen te beperken. Indien schuldig bevonden, kunnen de overtredders gevangenisstraffen ontvangen die zich uitstrekken van vier tot 12 jaaren boetes van SRD 50.000 tot SRD 150.000 (\$6.650 tot \$19.950). ' (STUK 11, p. 12). De politie ondernam echter geen verdere actie en nam haar aangifte zelfs niet in overweging. Aangezien de politie hier geen gevolg aan heeft vreest verzoekende partij tot op heden nog steeds voor haar leven in haar land van herkomst. Het CGVS bevestigt in de bestreden beslissing dat de Surinaamse politie enkel optreedt ingeval van geweld, drugs, burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Stalking wordt aldus niet uitdrukkelijk vermeld. Huiselijk geweld blijft in Suriname nog steeds een belangrijk probleem, wat ook wordt bevestigd door het CGVS. Hoewel de wetgever in Suriname voorziet in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners, blijkt dit in de praktijk niet het geval te zijn. Er is een persoonlijke en gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij toont dan ook aan dat zij het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen.

De vermeende tegenstrijdige verklaringen omtrent haar voormalige partner over diens voornaam zijn niet van dien aard om haar het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming te weigeren. De discussie betreffende de voornaam van de voormalige partners halen de ernst van de vrees van verzoekende partij om door hem vermoord te worden niet onderuit. Daarnaast staat de geloofwaardigheid van de vriendschapsrelatie van verzoekende partij met D. H. allerm minst op de helling aangezien zij hierover met haar sprak en haar adviseerde om ook Suriname te ontvluchten aangezien zij ook door haar partner werd bedreigd. D. H. werd echter op 20/06/2020 vermoord door haar ex-vriend. De bewering van verwerende partij dat verzoekende partij over D. H. verschillende verklaringen zou hebben afgelegd, is niet correct. Verzoekende partij heeft van in het begin aangehaald dat D. H. als een zus voor haar was waartegen ze alles kon vertellen. Door het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming te gaan weigeren, vreest verzoekende partij door haar voormalige partner vermoord te worden. Verzoekende partij toont genoegzaam de band met België aan en is niet in staat om naar haar land van herkomst voorgoed terug te keren. Verzoekende partij heeft alle redelijkerwijze van haar te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties uitgeput.

Uit wat voorafgaat volgt dan ook dat verzoekende partij onder geen enkel beding in staat is om naar haar land van herkomst terug te keren, laat staan dat het daar voor verzoekende partij veilig zou kunnen zijn.

In wat voorafgaat heeft verzoekende partij voldoende aannemelijk gemaakt dat verwerende partij te kort de bocht is gegaan door het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming van verzoekende partij te weigeren. Om bovenvermelde redenen vraagt verzoekende partij Uw Raad eerbiedig om haar beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, alsmede over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Als verzoekende partij rekent zij erop dat haar grieven in overweging zullen worden genomen en durft zij erop te vertrouwen dat Uw Raad zal besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing."

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing: beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 3 november 2020;
2. Beslissing voorzitter BJB d.d. 29 juni 2020;
3. Kopie ID verzoekende partij;
4. Kopie paspoort verzoekende partij;
5. Kopie rijbewijs verzoekende partij;
6. Asielaanvraag d.d. 11 februari 2020;

7. Attest verblijf opvangcentrum Rode Kruis d.d. 28 september 2020;
8. Vragenlijst DVZ d.d. 25 juni 2020;
9. Oproeping persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24 september 2020;
10. Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 12 oktober 2020;
11. Suriname 2019 Human Rights Report.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Het verzoek om internationale bescherming heeft betrekking op de beweerde stalking van verzoekster door haar ex-vriend J.B.. Zij verklaart dat zij J.B. leerde kennen in februari 2016. Nadat verzoekster weigerde een andere vrouw in hun relatie te betrekken begon hij verzoekster te bedreigen en te stalken. Volgens haar verklaringen dreigde hij haar te vermoorden als zij hem zou verlaten. Verzoekster ging naar de politie in mei en juni 2018 maar de politie zei dat ze niets konden doen omdat zij geen hard bewijs had. Midden oktober 2018 escaleerde de ruzie en zij praatte hierover met haar vriendin D.H. die hetzelfde probleem had met haar vriend. Verzoekster nam verlof buiten bezwaar op haar werk en vertrok op 9 november 2018 uit Suriname, verbleef eerst vier maanden bij familie in Nederland en trok daarna in bij haar vriendin N.N in België vanaf 19 maart 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 februari 2020. Op 20 juni 2020 werd haar vriendin D.H. vermoord door haar partner. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Suriname door haar ex-partner J.B. te worden vermoord.

4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen en dat zij niet aantoonde dat zij geen toegang zal hebben tot bescherming vanwege de Surinaamse overheid in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Suriname.

4.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster, hoewel zij reeds in november 2018 uit Suriname vertrok en reeds sinds 19 maart 2019 in België verblijft, pas op 11 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier, bijlage 26). In zoverre verzoekster hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat zij zolang heeft gewacht omdat zij haar vriendin in België niet in de problemen wou brengen en zij niet wist dat zij in Nederland een verzoek kon indienen (notities PO, p. 9-10), kan dit de Raad geenszins overtuigen. Er kan immers aangenomen worden dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming had, zich onmiddellijk bij aankomst in Nederland en later in België zou informeren over de mogelijkheden daartoe. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf verklaart dat zij in Nederland eerst bij familie verbleef en over haar problemen heeft gesproken met hen. Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat verzoekster niet onmiddellijk op de hoogte was hoe en waar zij

internationale bescherming kon vragen, is het niet geloofwaardig dat zij pas in januari 2020 zou vernomen hebben hoe en waar zij een verzoek moest indienen. De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden dat *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds op 10 november 2018 in Europa aankwam en dat u sinds 19 maart 2019 in België verblijft (Notities persoonlijk onderhoud, dd. 12 oktober 2020, p. 8 en 9). Desalniettemin verzocht u pas op 11 februari 2020 – i.e. vijftien maanden na uw aankomst in Europa – om internationale bescherming. Ofschoon u zich ervan bewust was dat u illegaal in Europa verbleef, had u voordien geen stappen ondernomen om uw verblijfssituatie in orde te brengen. Dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat u de wegen om dat te doen niet kende (NPO p. 10), kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging. Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling zet de ernst van uw vrees danig op de helling.”*. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging wordt ondernomen om deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen en neemt deze over.

Verder stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster in de loop van de procedure tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de identiteit van haar partner J.B., die haar, volgens haar verklaringen, zou hebben gestalkt en met de dood bedreigd. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent op goede gronden dat *“Bovendien legde u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de identiteit van uw voormalige partner. Bij uw eerste gesprek op dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw vriend J.B. heette (DVZ, verklaring CGVS, dd. 25 juni 2020, p. 3). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal stelde u dat de achternaam van uw vriend niet B. was, zoals op Dienst Vreemdelingenzaken was neergeschreven, maar B.. Gevraagd of zijn voornaam dezelfde was als wat u tijdens het vorige gesprek had aangegeven, antwoordde u bevestigend (NPO p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud verwees u echter niet naar hem als J. B., maar als J.B. (NPO p. 11). Gevraagd wat de naam van uw voormalige partner was, bevestigde u tot drie maal toe dat hij J.B. heette. U kende hem als J., wist niet of hij soms een andere naam gebruikte en had zelf nooit een andere naam voor hem gebruikt (NPO p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u bij het vorige gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat zijn voornaam J. was, veranderde u plots uw verklaringen. U stelde nu dat hij J. J.B. heette en verklaarde dat u dit ook voordien zo had gezegd. Erop gewezen dat u de naam J. tot dan nooit tijdens uw persoonlijk onderhoud had gebruikt, deed u er het zwijgen toe (NPO p. 19). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud kwam u hierop terug. U stelde nu dat u omwille van stress misschien vergeten was zijn naam te zeggen. U stelde dat uw voormalige partner twee namen had en dat de naam die je het meeste noemt meer in uw geheugen bleef. U voegde hieraan toe dat u het gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken niet had kunnen nalezen en dat u J. had gezegd, ook al werd er J. opgeschreven. U stelde dat u hem J. noemde, J. en J. (NPO p. 22). Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers aan u voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend (Vragenlijst CGVS p. 3). Bovendien had u deze wel degelijk nagelezen, aangezien u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uit eigen beweging een opmerking formuleerde over de achternaam van de heer B. zoals neergeschreven op de Dienst Vreemdelingenzaken (NPO p.3). Ook is uw uitspraak dat u uw partner zowel J. als J. noemde (NPO p. 22) in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat u hem enkel kende onder de naam J.B. (NPO p. 14). Uw onderling tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aangaande de identiteit van uw voormalige partner halen de ernst van uw vrees door hem vermoord te worden finaal onderuit.”* De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstige poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot zowel de voornaam als de schrijfwijze van de familienaam van haar partner, te weerleggen. Verzoekster beperkt zich immers in het verzoekschrift tot de stelling dat de vermeende tegenstrijdigheden omtrent de voornaam van haar voormalige partner niet van aard zijn om haar het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming te weigeren en dat de discussie betreffende diens voornaam de ernst van de vrees van verzoekende partij om door hem vermoord te worden niet onderuit haalt. Dit volstaat geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheden, die pertinent zij en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Het komt verzoekster toe om aan de hand van concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen en een plausibele verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster hier niet in slaagt. Verder wijst de Raad er op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar wel degelijk de kern van haar vluchtrelaas betreffen, nu haar verzoek uitsluitend is gebaseerd op de vrees voor haar voormalige partner. Dat zij er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de schrijfwijze van haar ex-partner die zij reeds in februari 2016 zou hebben leren kennen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar verklaringen op fundamentele wijze.

Het zelfde geldt voor de ongeloofwaardige verklaringen die zij aflegt met betrekking tot haar vriendin D.H.. Dat zij ook van de familienaam van deze persoon, die zij nochtans omschrijft als een goede vriendin en waarvan zij verklaart dat zij als een zus voor haar was (notities PO, p. 16), de correcte spelling niet weet, haar *alias* op Facebook niet kent hoewel zij verklaarde op haar vorige Facebookaccount met haar bevriend te zijn geweest; de namen van haar kinderen niet kent (notities PO, p. 17), noch de naam van D.'s partner, die in de Surinaamse pers is verschenen (zie administratief dossier, landeninformatie, stuk 2, artikels i.v.m. moord op D.H.); ondermijnt uiteraard in belangrijke mate de geloofwaardigheid van haar verklaringen en van de door haar voorgehouden problemen. De bestreden beslissing motiveert hierover terecht het volgende: *"Zo legde u over uw vriendin D. H. verschillende verklaringen af die de wenkbrauwen ernstig doen fronsen. Vooreerst is het opmerkelijk dat u naar haar verwees als D.H.(NPO p. 16), terwijl zij volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, D. H. heet. Het is ook op zijn minst merkwaardig dat u de alias S. J. die D. op Facebook gebruikte niet herkende, terwijl u verklaarde op uw vorige Facebookaccount met haar bevriend geweest te zijn (NPO p. 16). Gevraagd om wat meer over haar te vertellen, kwam u niet verder dan te stellen dat ze een luisterend oor had, een bezige bij was en een druk leven had (NPO p. 15). Gevraagd wat u nog meer over haar kon vertellen, geraakte u niet verder dan uzelf te herhalen (NPO p. 15 en 20). Het is verder ook bevreemdend dat u niet wist te vertellen waar D. werkte voor ze bij de douane aan de slag ging (NPO p. 16). Nochtans leerde u haar kennen in 2009 of 2010 (NPO p. 15) en werkt zij volgens haar eigen Facebookprofiel slechts sinds 1 februari 2011 bij de douane (zie administratief dossier). U kon ook niet zeggen hoe D.'s kinderen heetten (NPO p. 17), terwijl u even tevoren had verklaard dat zij als een zus voor u was (NPO p. 16). Deze verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde vriendschapsrelatie met haar ernstig op de helling en ondermijnen derhalve ook de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas. Aansluitend bij voorgaande dient tevens te worden vastgesteld dat u ook over de moord op D. weinige overtuigende verklaringen aflegde. Het stemt in dit verband vooreerst ernstig tot nadenken dat u niet kon vertellen wat de naam was van D.'s partner (NPO p. 16). Aangezien u aangaf dat jullie een sterke vriendschapsband hadden en u in het verleden meermaals met haar gepraat had over de problemen met haar partner, mag verwacht worden dat u op zijn minst zijn naam kent. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat er in de Surinaamse pers verschillende artikels verschenen over de moord op D. H., waarbij de naam van haar partner, A. P., expliciet vermeld wordt. Het feit dat u zijn naam niet kent en ook geen moeite hebt gedaan om deze naam te weten te komen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaring dat de moord op uw vriendin D. H. uw vrees versterkte om net als haar vermoord te worden door uw ex-partner".* De Raad stelt vast dat ook deze pertinente motieven in de bestreden beslissing niet fundamenteel worden betwist in het verzoekschrift, nu verzoekster niet verder komt dan te stellen dat de geloofwaardigheid van de vriendschapsrelatie van verzoekende partij met D. H. allerminst op de helling staat aangezien zij hierover met haar sprak en haar adviseerde om ook Suriname te ontvluchten en dat de bewering van verwerende partij dat verzoekende over D. H. verschillende verklaringen zou hebben afgelegd, niet correct is. Door louter de conclusies van verwerende partij tegen te spreken zonder concreet aan te geven waar deze niet zouden overeenstemmen met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, noch een aanvaardbare verklaring te geven voor de vastgestelde ongerijmdheden, slaagt verzoekster er geenszins in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om vast te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met haar ex-partner en dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn zodat het voordeel van de twijfel aan verzoekster niet kan gegund worden.

4.3.2. Voorts stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet aantoont dat zij in geval van terugkeer naar Suriname geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Uit haar verklaringen blijkt immers dat het verzoek om internationale bescherming uitsluitend vervolging door een niet-overheidsactor, met name haar ex-vriend betreft en zij verder geen vrees voor vervolging vanwege de Surinaamse overheid aanhaalt.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of kan worden veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast ligt bij de verzoekster om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, december 2016, p. 59, 63 en 68).

Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekster toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en zoals overigens aangehaald door verzoekster blijkt dat stalking een misdrijf is volgens de Surinaamse wetgeving, dat de politie over de mogelijkheid beschikt om het contact tussen dader en slachtoffer gedurende 30 dagen te beperken en dat de politie ook zonder formele klacht gevallen van stalking kan onderzoeken (Zie administratief dossier, landeninformatie, stuk 1, United States Department of State, *“Country Reports on Human Rights Practices for 2019 - Suriname 2019 Human Rights Report”* section 6). Uit de landeninformatie blijkt verder dat de politie functioneert en optreedt in gevallen van geweld, burenen- en familieruzies, verkrachting moord en gemeenrechtelijke feiten (*idem*). Waar verzoekster stelt dat de politie in het geval van verzoekster niet optrad en haar aangifte zelfs niet in overweging nam, stelt de Raad vooreerst vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat haar verklaringen met betrekking tot de beweerdde stalking ongeloofwaardig werden bevonden en dat zij verder geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat zij zou gepoogd hebben een klacht in te dienen bij de politie in Suriname. Verder wijst de Raad er op dat waar de bescherming die door de overheid wordt geboden krachtens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet doeltreffend moet zijn en vereist dat de overheid daartoe redelijke maatregelen treft, deze bescherming niet absoluut hoeft te zijn, noch kan zijn. Waar verzoekster tenslotte nog suggereert dat overheidsbescherming in Suriname niet doeltreffend zou zijn aangezien *“de Surinaamse politie enkel optreedt ingeval van geweld, drugs, burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Stalking wordt aldus niet uitdrukkelijk vermeld”*, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat de politie wel degelijk kan optreden in geval van stalking en dat uit het niet letterlijk vermelden van stalking in de bewuste paragraaf in de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid dat hiertegen niet zou worden opgetreden, nu het duidelijk om een niet-exhaustieve opsomming gaat.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij geen toegang zal hebben tot doeltreffende, niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, indien zij het slachtoffer zou worden van stalking ingeval van terugkeer naar Suriname.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Suriname.

5.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt en haar verklaringen dienaangaande niet geloofwaardig werden bevonden. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

5.5. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Haar originele paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben enkel betrekking op haar nationaliteit en identiteit die niet ter discussie staan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET